

Първото официално
решение за държавно
основане на Сигела за
защита на дивната природа.

До г-на Министра на Земледелието
и Държавните имоти.

Г-НЪ МИНИСТРЕ,

Българското ботаническо дружество въ заседанието си отъ 30-ий ноемврий т. год., по поводъ реферата на дружествения членъ проф. Т. Димитровъ върху „значението на природните горски участъци за лесовъдството и науката“, изтъкнато въ решенията на Международния лесовъдски конгресъ въ Римъ презъ м. май наст. година, реши да се обърне къмъ Васъ съ следното изложение.

Горските природни паметници, които се срѣщатъ въ известни области и се отличаватъ за всѣка страна съ своитѣ особености, съ своята характеристична форма, съ рѣдкитѣ си дървесни видове и пр., заслужаватъ специална закрила. Голѣмото научно значение на тия природни паметници се състои въ това, че тѣ даватъ възможностъ да се проследи развитието и биологията на гората като растителна социална единица, да се изучи живота на отдѣлнитѣ горскодървесени видове, които я съставляватъ, както и почвенитѣ, климатични, и др. условия, характерни за една естествена гора. Само по такавъ начинъ могатъ да се проследятъ и установятъ природнитѣ закони и условия, при които е възможно успѣшното опазване и възобновяване на горитѣ.

Дружеството на българскитѣ ботаници има честь, г-нъ министре, да Ви привлѣче вниманието върху обстоятелството, че въпреки сложилото се у насъ убеждение, какво България разполага съ голѣмо пространство опазени гори, въ действителностъ нашитѣ гори сж изложени на бързо и повсемѣстно унищожение, поради което и последнитѣ остатѣци отъ девствени участѣци, както изглежда, сж на път да изчезнатъ окончателно.

По този поводъ Дружеството намира, г-нъ министре, за умѣстно да донесе до знанието Ви, че поради сжщо такава загриженостъ въ всички културни страни на свѣта отдавна по законодателенъ редъ сж запазени многобройни природни горски резерви подъ наименованието „природни паметници“, къмъ които е обърнато днесъ вниманието на всички просвѣтени лесовъди и натуралисти при разрешаването на проблемитѣ, свързани съ горското стопанство и неговото бъдаше.

Измежду горитѣ въ България особно голѣмо внимание заслужаватъ тия на Странджа-Планина, които по своя съставъ предста-

вляватъ единствено явление въ горската природа на Европа като остатъкъ отъ една изчезнала отъ европейския континентъ горска растителность.

Не по-малкъ интересъ представляватъ сжшо и естественитѣ иглолистни гори, още запазени въ *Родопитѣ* и то тъкмо въ оная областъ, която влиза въ законтрактенитѣ съ концесионера комплекси отъ гори въ Дювленско.

Отъ досегашнитѣ изучавания е установено, че иглолистнитѣ гори на Балканския Полуостровъ, веднажъ изсѣчени, се възобновяватъ извънредно трудно, поради което се явява опасность, че България ще се лиши въ недалечно време окончателно отъ тия особно ценни за народното стопанство гори.

Предъ видъ на гореизложеното Дружеството се обръща къмъ Васъ, г-нъ министре, съ молба, при предстоящата експлоатация на Странджанскитѣ гори *да се оставатъ незасѣгнати* отъ нея единъ или повече участъци въ района на с. с. Мързево, Граматиково, Ургари и Кости, съдържащи въ себе си най-рѣдкитѣ въ Европа горски растителни формации. При експлоатиранieto на Дювленскитѣ гори сжшо така да се запазатъ въ естествено състояние нѣколко парцела първобитна гора главно отъ комплекса „Хамамъ — Бунаръ“. Зашото само по такавъ начинъ може поне частично да се постигнатъ целитѣ, указани въ настоящата ни молба.

Позволихме се да се обърнемъ къмъ Васъ, г-нъ министре, съ настоящето си изложение, съзнавайки голѣмата *морална отговорность*, която носягъ въ настоящия моментъ компететннитѣ лица и специалиститѣ за бъдещето състояние на нашитѣ гори, които сж едно отъ най-ценнитѣ блага на националното ни богатство.

София, 3 декемврий 1926 година.

Българско ботаническо дружество